Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste December 1887. 37te Aargang.

En Epistel

til

Medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

(Fortsat fra Side 56.)

De Helliges Pligter.

Som Medlemmer af Kirken paahviler der os et Ansvar at opbygge Zion. Gud har grundlagt Zion, og vi bør søge at sprede dets Velsignelser og Goder til hele Menneskeslægten. Det burde være vort bestandige Formaal ikke at gjøre Noget, som vil svække dets Indflydelse eller forhindre dets Fremgang paa Jorden. Vi bør indprente dette hos vore Børn, at de kunne voxe op og være fyldte med Kjærlighed til Guds Værk.

Der har været for megen Ligegyldighed i denne Henseende. Mange have fulgt en kortsynet og egenkjærlig Fremgangsmaade og have søgt deres egne individuelle Fordele uden Hensyn til Virkningen, som deres Handling vilde have paa Guds Værk. De have ikke haft Guds Ære for Øje. En saadan Fremgangsmaade har været en Snare for dem, som have handlet saaledes, og de have skadet sig selv for ikke at tale om den Virkning, som deres Handlinger have haft paa Zions Sag.

Opmuntring til Ægteskab.

Herren har sagt os at Ægteskabet er indstiftet af ham. Ægteskab er næsten foragtet i mange Kommuner, som vi læse om i Bladene; det paastaaes, at Mange iblandt os hælder i samme Retning. Grunden kan uden Tvivl tilskrives Begjærligheden efter Rigdomme, hvilket gjør, at unge Mænd vægre sig ved at paatage sig det Ansvar at forsørge en Hustru og Familie. Efterhaanden som vi afvige fra de tidligere Dages simple Levemaade, saa er det naturligt at forvente, at denne Tilbøjelighed vil forøges, og unge Mænd vægre sig ved at tilbyde de unge Damer Ægteskab, medmindre de kunne forskaffe dem et ligesaa hyggeligt Hjem, som de havde under Forældrenes Tag. Pigernes Forfængelighed og Ødselhed vil have den Virkning at forhindre unge Mænd fra at gifte sig. Enhver

indflydelsesrig Person burde søge at modarbejde denne Tilbøjelighed og fremstille for den opvoxende Slægt de Fordele, som vilde følge velordnede Ægteskaber. Intet Samfund kan trives og bevare en høj Moral, hvor der findes en stor Mængde ugifte unge Mænd og Kvinder. Vi skulde bedrøves, om en saadan Klasse skulde forøges iblandt os, og alle lovlige Midler burde anvendes for at afværge dens Tilværelse. De Unge af begge Kjøn burde læres, at det ikke er en absolut Nødvendighed at have Rigdomme for at blive lykkelige. I dette Land kan et stræbsomt og sparsommeligt Ægtepar snart samle omkring sig Livets Behageligheder, som ere nødvendige for deres Lykke. Den Tilfredshed, som begge vilde have i kommende Aar ved Nydelsen af Frugten af deres fælles Arbejde og Stræbsomhed, vil rigelig betale dem for enhver Fornægtelse i Ægteskabets tidligere Dage. Den Hygge, som saaledes forhverves, vil blive dobbelt kjær for dem ved Tanken, at de begge have hjulpet til at forhverve den. Ingen rettænkende og oplyst ung Kvinde vil afslaa et Ægteskabstilbud fra en god og flittig ung Mand uden nogen anden Grund, end at han ikke strax kan omringe hende med alle de Bekvemmeligheder, som hun maatte ønske sig.

Unge Mænd, som ere i Besiddelse af saadanne Egenskaber, som Kvinder kunne respektere hos en Mand, behøve ikke at være bange for, at Pigerne vilde afslaa deres Tilbud, fordi de ikke have meget af denne Verdens Gods. De vilde med Glæde bære deres Del af Livets Byrder uden Klage, naar de ere sikkre paa deres Mænds Kjærlighed, og deres støttende og ledende Haand.

Mod at paadrage sig Gjæld.

Vi føle os tilskyndede til at advare de Hellige mod den slemme Vane at sætte sig i Gjæld og paadrage sig større Forpligtelser, end de ere i Stand til at bære, hvilket ofte leder til Tabet af deres Hjem og Ejendomme. Vi vide meget godt, at det er Tidens Skik at tage paa Kredit til det Yderste, og at det er almindelig at Nationer, Stater, Byer og Kommuner laane Penge og udsteder Gjældsbeviser i en saadan Grad, at mange Mennesker ere forhindrede i at eje den Jord og de Huse, hvori de bo. Saaledes bliver den store Masse Lejere. Dette er et stort Onde og Noget, vi som et Folk burde sky. Vore Forretningsaffærer bør ledes saa meget som muligt paa en saadan Maade, at vi betale, hvad vi kjøbe, og vort Behov bør ikke overstige vore Indtægter. Al Hang til Spekulation bør undertrykkes. Der gives mange Mennesker her i vort Territorium, der ere blevne hjemløse af denne Grund. For at skaffe Penge til en eller anden Spekulation, der har set lovende ud, have de pantsat deres Hjem for kun at blive skuffede og finde sig selv og Familie uden Husly. Alt dette er misligt. Dersom Tabet kun faldt paa den, der bærer Skylden for saadan Ubesindighed, da vilde det ikke være saa sørgeligt, men i de fleste Tilfælde maa Familier lide derunder, og Tabene føles i en vid Omkreds. Vi gjentage derfor vort Raad til de Hellige, at undgaa Gjæld. Vær tilfreds med moderate Indkomster og lad ikke Kjærlighed til Penge vildlede Eder. Husk paa, hvad Vismanden siger: „Den, som haster at blive rig, skal ikke blive uskyldig." Lad ogsaa vore Børn opdrages i Nøjsomhed og ikke vænne sig til Vaner, de ikke kunne vedligeholde uden at sætte sig i Gjæld.

Zion skal ikke bortflyttes.

Vi ere mere end noget andet Folk blevne velsignede med vise Raad uden Ende. De strække sig til enhver Omstændighed i Livet, og saa vidt vi have adlydt dem, har Lykke og Tilfredshed været Følgerne. De Besværligheder, vi for Tiden ere underkastede, skyldes — om ikke aldeles, saa dog væsentligt — den Omstændighed, at vi have ringeagtet Raad. Have ikke alle de trofaste Sidste-Dages Hellige, der have fulgt Begivenhedernes Gang, erfaret dette? Dersom vi havde holdt os dem efterrettelige, havde vi ikke nu været under de trykkende Omstændigheder, hvorunder vi befinde os. Men skulle vi nu ikke høste Nytte af Erfaringen og handle klogere i Fremtiden? Herren siger i Pagtens Bog 85. Stk.: „Sandelig siger jeg Dig, jeg Herren vil trætte med Zion og gaa i Rette med hendes Stærke og revse hende indtil hun sejrer og overvinder og er ren for mig; thi hun skal ikke flyttes fra sit Sted, jeg Herren har talet det." Vi burde begynde at forstaa, at Herrens Veje ere langt højere end vore Veje, og at hans Raad, uagtet de maaske medføre store Opofrelser, ere de bedste at følge og holde sig til. Tusinder af os kunne bevidne dette af egen personlig Erfaring. Disse Tusinder burde forene sig i at oplyse de Unge, og de Uerfarne om, at det lønner sig bedst at lytte til Herrens Raad.

Æren tilkommer Herren.

Vi burde ogsaa lære, at Herren selv vil have al Æren for hans Riges Grundlæggelse paa Jorden. Menneskene kunne lige saa lidt nu som i fordums Dage fordre den. Intet uden Guds Kraft kunde frembringe Evangeliet i sin Fylde, organisere Kirken og samle Folket til Zion, saaledes som der er forudsagt. Derfor maa vi som Sidste-Dages Hellige give Gud Æren for enhver Velsignelse, vi erholde af ham.

Hvorledes vi skulle leve.

Ethvert af Kirkens Medlemmer burde bestræbe sig for i sit daglige Liv at leve overensstemmende med Evangeliets Lærdomme. Paa den Maade kunne vi bedst overbevise Verden og Menneskene i Almindelighed om Evangeliets Sandhed. Vi gjøre store Paastande; derfor burde vi ogsaa lade vore Handlinger svare dertil. Vore Børn bor belæres om dette og indprentes, at Navnet Hellig er saa ophøjet, at kun de, der ere rene af Hjærte, have Ret til at bære det.

Dersom vor Religion ikke lærer os at elske Gud og vor Næste og behandle dem ærligt, da er vor Paastand ikke stort bevent. Apostelen siger: „Dersom Nogen siger, at han elsker Gud, men hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set?"

Vi kunne bedst vise vor Kjærlighed til Gud ved at efterleve vor Religion. Det er unyttigt at paastaa, at vi elske Gud, saa længe vi bagtale og gjøre hans Børn Ondt. De hellige Forpligtelser, vi have indgaaet med ham, byde os at gjøre vor Pligt mod hverandre. Religionens højeste Maal er at lære os, hvorledes vi skulle handle for at forskaffe os selv og Andre den største Tilfredshed. Dersom de Sidste-Dages Hellige levede saaledes, som de burde, og som deres Religion lærer dem, da vilde der kun findes broderlig og søsterlig Kjærlighed i deres Hjærter for hverandre. Sladder og Bagtalelser vilde da være ukjendt iblandt os, hvorimod Fred, Glæde og god Forstaaelse

vilde herske. Vi vilde være det lykkeligste Folk paa Jorden, og Himlens Velsignelser og Fred vilde hvile paa os og Alle, som ere forbundne med os.

Dersom der findes Trætte, ond Vilje og Had iblandt os, da er det, fordi vi ikke efterleve Evangeliet, thi dets Frugter kunne ikke være af nogen som helst ond Karakter, og naar Sligt existerer, da er det nødvendigt at omvende sig. Dersom Nogen føler sig saaret eller forurettet af sine Brødre eller Søstre, da viser Evangeliet os, hvorledes dette kan godtgjøres. I Stedet for at tale derom til Andre, bør man gaa til den, af hvem man er bleven fornærmet, og fortælle ham, hvorledes man føler. Parterne burde jævne det imellem sig, men kunne de ikke dette, da lad dem gaa til Kirkens Embedsmænd og lade disse bilægge Striden. Paa denne Maade kan Had og Uenighed bilægges og Tilliden vedligeholdes.

Delagtighed i Nadveren.

Det er Skik blandt de Sidste-Dages Hellige at deltage i Nadveren en Gang om Ugen. Dersom vi tage Hensyn til Herrens Ord, til hvis Ihukommelse vi nyde dette Maaltid, da kan Ingen, som har syndet, tillades at deltage deri, forinden han har omvendt sig. Det er Herrens udtrykkelige Befaling, at Ingen maa deltage uværdigen i Nydelsen af dette Maaltid, som er indstiftet til Erindring om hans Kjød og Blod. Et bedre System til at vedligeholde gode Følelser blandt Søskende kan ikke tænkes. Dersom de Hellige gjøre deres Pligt, da kan ingen Uenighed existere over Herrens Dag, naar Folket samles for at æde og drikke til hans Ihukommelse.

Tempelarbejde.

Trods de Vanskeligheder, de Hellige have havt at bekæmpe, have de dog udført deres Gjerning i enhver Retning med usvækket Iver. Dette viser sig i Særdeleshed i deres Tempelarbejder. Ønsket om at udføre Ordinancer for dem selv og deres Døde, er tiltaget, og de, som ere beskjæftigede i Templerne, have deres Tid optaget med at gjøre deres Pligt der. Det er øjensynligt, at de Hellige paaskjønne de Velsignelser, der følge af dette Tempelarbejde. Naar vi betænke, at vi allerede have to Bygninger, hvori de, som ønske at gaa der, kunne modtage de hellige Ordinancer for sig selv og for dem, i hvis Saliggjørelse de ere interesserede, og at vi have en anden i Manti, der nærmer sig sin Fuldendelse, og en i Saltsøstaden, som vi haabe skal blive færdig inden længe, da fyldes vore Hjærter med Glæde og Taknemlighed over Guds Godhed mod sine Børn, fordi han har tilladt dem trods Forfølgelse at opføre disse Bygninger og indvi dem til ham efter det Mønster, han har givet os. Ingen rettænkende Sidste-Dages Hellig kan tænke derpaa uden at blive gjennemtrængt med en himmelsk Glæde over det, som Herren har udrettet for os i denne Slægt, idet han har skjænket os enhver Lejlighed til at berede os selv, vor Afkom og vore Fædre for den evige Verden, som følger efter dette Liv. De Sidste-Dages Hellige ere i Sandhed et meget begunstiget Folk. Og fra hvert et Hjem burde der opstige Pris for Guds store Barmhjærtighed mod os. Han har givet os store og herlige Løfter og har hidtil opfyldt dem. Vi vilde tilvisse være de mest utaknemlige Skabninger paa Jorden, dersom vi, efter at have modtaget saa mange Beviser paa Guds Godhed, kunde blive ligegyldige

og efterladne i at fremme hans store Sag.

Udenlandske Missioner.

De Ældster, der have prædiket Evangeliet i Sydstaterne, ere ifølge Præsident John Morgans Udsagn blevne bedre behandlede i den senere Tid, end Tilfældet har været tidligere. Man lytter til deres Prædikener med mere Taalmodighed, og den pøbelagtige Aand og det ugrundede Had er ikke saa almindeligt. Der bliver stadig Nogle tillagte Kirken, og de, der emigrerer fra den Landsdel, nedsætte sig almindeligvis i Colorado.

Ældsterne i de nordvestlige Stater, under Præsident W. M. Palmers Ledelse, fortsætte deres Arbejde med usvækket Nidkjærhed og have temligt godt Held med sig i at bringe Sjæle ind i Kirken. Mange af vore unge Mænd have hentet en rig Erfaring ved deres Missionsarbejde i disse Missioner, og naar de komme tilbage, ere de i de fleste Tilfælde bedre skikkede til at hjælpe de lokale Autoriteter i Evangeliets Tjeneste i de Egne, hvor de hører hjemme.

I Storbritanien have Ældsterne paa visse Steder haft betydelig Modstand at kjæmpe mod, hvilket hovedsagelig er foraarsaget ved Apostater. Arbejdsmarken der er langt vanskeligere end i forrige Tider. Folkets Hjærter synes at være haardere, og der hersker stor Ligegyldighed med Hensyn til Religion. Dog erfarer vi af Præsident George Teasdale, der for nærværende præsiderer over den europæiske Mission, at de Ældster, der tiltræde deres Arbejdsmarker med den rette Aand, have Grund til at frydes ved den Velsignelse, der følger deres Gjerninger.

I den schweitzsiske og tyske Mission, for hvilken Ældste Frederik Schönfeld er Præsident, samt den skandinaviske Mission, over hvilken N. C. Flygare præsiderer, arbejde Ældsterne ligeledes med Iver, og gode Frugter kroner deres Bestræbelser. Der gjøres for Tiden Forsøg paa at prædike Evangeliet i Tyrkiet, hvor Ældsterne Jakob Spori, J. M. Tanner og F. F. Hintze arbejde, ja endog Palæstina er bleven besøgt, og i det sidste Emigrationsselskab, der ankom her til Byen fra Europa, var der ni Personer, der havde modtaget Evangeliet i det forjættede Land, hvor vor Frelsers jordiske Hjem var og hvis Jordbund hans hellige Fødder betraadte.

Paa Sandwichsøerne arbejde Ældsterne trofast under Præsident William Kings Ledelse, og Alt bliver gjort for at forbedre Folkets Stilling og befri det fra den Ødelæggelse, som truer denne Race med Tilintetgjørelse.

For Øjeblikket have Ældsterne henvendt deres Opmærksomhed paa de Søfarendes Øer, hvor to indfødte Ældster fra Sandwichøerne for nogle Aar siden vare saa heldige at døbe et stort Antal Indfødte og organiserede dem til Grene. Ingen af de hvide Missionærer have endnu besøgt disse Øer, men maaske Nogle i en nær Fremtid ville besøge dem.

De Breve vi modtage fra New Zeeland, hvor Ældste William Paxman præsiderer, vedblive at bringe tilfredsstillende Underretninger. Ældsterne have stort Held med sig blandt Maorierne. Der er mange af de hvide Brødre, som have haft Lykke med at lære Sproget, der har en Del tilfælles med Sandwichsøernes. To af Ældsterne, Ezra T. Richards og Sondra Sanders, ere nu i Færd med at oversætte Mormons Bog i Maoriernes Sprog. Ogsaa i Australien arbejder Ældsterne; men der er en langt haar-

dere Arbejdsmark end iblandt Maorierne paa New Zeeland.

Hjemmefabrikationen.

Der er i tidligere Epistler hyppigt gjort Hentydninger til Hjemmefabrikationen. Det har været og bør fremdeles være et uudtømmeligt Thema for Zion; thi der er endnu meget at udrette for at udvide vore Hjælpekilder og skaffe Folket Arbejde. Med Glæde have vi bemærket de Fremskridt, der ere gjorte i nogle Retninger. De Varer, vore Uldfabriker levere, vinde stadig Ry for deres udmærkede Kvalitet. Men vi udføre en stor Mængde Uld, endog efter at alle vore Fabriker ere vel forsynede. Dersom denne kunde blive forarbejdet her hjemme, vilde det ved den Mængde Arbejde, det vilde afgive for Folket, storligen forøge Samfundets Velstand. Ved Siden af Fabrikationen af uldent Tøj bliver der ogsaa lavet en stor Del Hosekræmmervarer til Forhandling, hvilke ere ganske udmærkede.

Hvis vi skulle dømme efter den herskende Stemning, ville vi slutte, at der snart vil blive lagt flere Grene af Hjemmefabrikationen til de allerede existerende. Sæbefabrikationen er bleven en Forretning, der betaler sig godt. Ligeledes laves her gode Hatte, Fodtøj, Klæder, Glas, Blyhvidt, Blyrør, Maling, Børster, Papir, Typer, Stivelse, Perlegryn og Havremel, hvilke Ting ere nødvendige for os, og mange af disse Artikler laves i tilstrækkelig Mængde til Hjemmets Forbrug, og en Del bliver tilovers til Udførsel. Det er opmuntrende, at de fleste af disse Forretninger udvides for derved at forøge Produktionen. Vi have en Mængde opvoxende Børn iblandt os, der burde gives Lejlighed til at erhverve sig Kundskab om Mekanisme, Fabrikvirksomhed og andre Foretagender. Det burde ikke alene paahvile Forældrene at sørge for at skaffe Børnene saadan Lejlighed, men Kirkens ledende Mænd i alle Byerne burde have denne Gjenstand for Øje. Der siges, at en ledig Mands Hjerne er Djævelens Værksted, vist er det, at intet Samfund kan trives og indtage et højt moralsk Standpunkt, der ikke forstrækker sine Borgere med Arbejde. Det er bedre at arbejde for en lille Betaling end slet ikke at arbejde. Ved at gjøre Brug af den Erfaring, mange Individer i de forskjellige Settlementer besidde, behøves der ikke at være Mangel paa Virksomhed for den opvoxende Slægt eller for dem, der komme hertil fra fremmede Lande.

Det er et bekjendt Faktum, endskjøndt det ikke altid tages i Betragtning, at et større Antal ledige Personer er et stort Tab for Samfundet. Det er ogsaa beklageligt, naar unge Mennesker maa forlade Hjemmet for at opsøge andre Steder, hvor de kunne finde en Virkekreds for deres Talenter. Byer, som ere i den Tilstand, ville forringes og gaa deres Opløsning imøde, medens andre, som tilvejebringe Arbejde, ville hæve sig i Antal og Velstand.

Ved at forene deres Midler og begynde fælles Forretninger kunne Byerne i mange Tilfælde begynde visse Grene af Fabrikationen og drive den paa en lønnende Maade og grunde deres Velstand. Forvovne Spekulationer bør dog undgaas, da Fallit svækker Tilliden og gjør det vanskeligt at erholde Midler til mere værdige Foretagender. Hvor en fælles Forretning er gaaet fallit iblandt os, er det ikke fordi Principet har været galt, men fordi det ikke er blevet styret rigtigt, undertiden maaske formedelst Uvidenhed og Lige-

gyldighed og undertiden maaske paa Grund af Egennyttighed.

Vort Land bugner af nyttige Elementer. Vi have en frugtbar Jord, naar den bliver ordentlig dyrket, og et udmærket Klima. Sæd, Frugt og Urter kunne avles her og alle Slags Kreaturer kunne opfostres og det af lige saa god Kvalitet, som der findes nogetsteds paa Jorden. Der burde kun avles den bedste Sort af alle Ting. Vore Heste, Kvæg og Fjerkreaturer burde være af den bedste Slags. Vort Vandingssystem tillader os ikke at kultivere store Landstrækninger. Vore Marker ere af moderat Størrelse. Derfor burde de dyrkes paa den aller bedste Maade for at frembringe de bedste Resultater. Der vil uden Tvivl blive en stor Forbedring i denne Henseende efterhaanden som Oplysningen tiltager i alle disse Forretningsgrene.

Praktisk Kundskab.

Det er med Tilfredshed, at vi bemærke den Interesse, der hersker blandt os med Hensyn til Uddannelse, men der kan gjøres endnu mere i denne Retning. Efterhaanden som Smagen for Bogkundskab tiltager, burde legemligt Arbejde ikke forsømmes. Aandens og Legemets Udvikling burde gaa Haand i Haand. Legemligt Arbejde bør altid betragtes som hæderligt. Den Lyst, som existerer blandt unge Mænd til at erhverve sig en Smule overfladisk Lærdom og saa anse sig for uskikkede til alt legemligt Arbejde, bør af al Magt undertrykkes. Det er naturligvis nødvendigt, at videnskabelige Fag skulle opmuntres; men Enhver burde sætte en Stolthed i at kunne frembringe noget og ikke nøjes med at være Forbruger alene. Vore Børn burde læres at underholde sig selv ved eget Arbejde og tillige at hjælpe Andre og gjøre det paa en ærlig Maade. Arbejde er en af de mest ærbare Midler, som Gud har givet sine Børn paa Jorden til at gjøre dette paa. Omsorgen for de Unges Opdragelse er af den allerstørste Vigtighed.

Brigham Young oprettede Skoler i Provo og Logan, og i disse ere Evangeliets Principper blevne lærte tilligemed andre Lærdomsfag. I den senere Tid ere andre lignende Skoler blevne oprettede i Saltsøstaden, Beaver og Fillmore. Disse have ubestrideligt havt det bedste Held med sig og det er kun beklageligt, at vi ikke have flere af den Slags Skoler.

Ved Professor Karl G. Mæsers, J. Z. Stewarts og deres Medhjælperes utrættelige Arbejde have disse Skoler udført en velsignelsesrig Gjerning i videnskabelig Retning og ved at undervise de Unge om Livets og Saliggjørelsens Principper, disse Unge paa hvis Skuldre Guds Rige i en nær Fremtid vil komme til at hvile.

Vi haabe, at det ikke vil vare længe for denne Slags Skoler vil blive oprettede i enhver By, hvor de Sidste-Dages Hellige bo. Imidlertid bør de Hellige ikke undlade at benytte Lejligheden til at sende deres Børn til dem, vi allerede have.

(Fortsættes Side 75 i samme Nr.)

Den 1ste December 1887.

Et frimodigt Forsvar.

De Sidste-Dages Helliges Lære bliver ofte benyttet som en Handelsvare af Saadanne, som ikke ere villige til at underholde sig ved et ærligt Erhverv, men søge at bedrage Mængden ved Tale og Skrift om et Folk, hvis hele Formaal er at arbejde for Menneskeslægtens Oplysning og Forbedring saavel i timelig som i aandelig Henseende.

Det synes som om Folkemassen har en umættelig Higen efter det romanagtige og utrolige, derfor finde vi, at Skandalmagere og Lognesmede altid finde villige Øren, medens Sandheden sjælden bliver hørt eller undersogt.

Under disse Omstændigheder er det glædeligt af og til at finde Mænd, som vove at udtale sine Anskuelser og Jagttagelser uden Frygt, hvad Følgerne end ville blive. En saadan Mand er Ex-Kongresmand Bean, hvis Anskuelse om de Sidste-Dages Hellige vi nylig have offentliggjort i Skandinaviens Stjerne. Han er nylig bleven angreben af sine Venner og sin Omgivelse for denne sin frie Udtalelse om Mormonerne og gik derfor videre i sit Forsvar.

Nedenstaaende er et Uddrag af en Samtale mellem Hr. Bean og en Del andre Herrer, medens de sad paa Hotel Lafayette i New York, hvor han for nærværende opholder sig. Selskabet bestod af en Del paa Hotellet boende Gjæster og andre Besogende, som hendelsesvis vare komne ind, hvilke alle vare meget interesserede i Samtalen. Den begyndte med, at en Herre sagde til Hr. Bean:

„Jeg horer De er fra Arizona."

„Ja, jeg er."

„Har De taget Ophold her i Byen?"

„Lige for Tiden."

„Er De ikke gjenvalgt til Kongressen denne Gang?"

„Nej, min Herre!"

„Hvorledes gik det til?"

„Jeg fik ikke Stemmer nok."

„Der siges Mormonerne forhindrede Dem."

„De stemte ikke for mig, de kastede deres Stemmer for den demokratiske Kandidat."

„Dog saa jeg en Beretning i „New-York Herald", hvor De omtaler dem paa en hæderlig Maade. Hvorledes forholder dette sig?"

„Det er min Sædvane at omtale en Mand saaledes som jeg finder ham, og jeg gjor det samme med Hensyn til et Samfund."

„Men jeg kan ikke begribe hvorledes noget godt kan siges om dem."

„Dette er fordi De ikke kjender dem. Jeg gjor, og i dette Stykke er jeg foran dem."

„Mener De da dermed at sige, at de ere et godt Folk?"

„Ja, det gjør jeg. Jeg vil ikke sige det om enhver af dem, thi jeg formoder, der er sorte Faar iblandt dem ligesom iblandt enhver anden Flok, men

jeg har kjendt mange af dem i flere Aar, og jeg betragter dem, for at bruge de Handlendes Udtryk, at være „rent Uld og fuld Bredde“."

„Er det muligt!“

Efter videre Spørgsmaal svarede Hr. Bean:

„For at vise Dem, hvad Slags Folk de ere, vil jeg fortælle Dem, hvorledes de behandlede mig sidste Efteraar, medens jeg rejste omkring for at vinde Stemmer. Jeg indlogerede hos en Mormon ved Navn Salomon i Salomonsville ved Gilafloden, og han behandlede mig med al den Venlighed, jeg kunde ønske mig. Jeg kunde ikke rejse videre paa Grund af, at jeg manglede en Befordring. Jeg underrettede ham om min Forlegenhed, hvortil han svarede: „Hr. Bean! jeg kan ikke stemme for dem; men Alt, hvad jeg har, staar til Deres Tjeneste.“ Han forsynede mig med Befordring og Kusk og enhver Ting, som behøvedes for min lange og ubehagelige Rejse, og han gjorde det med en Villighed og venlige Følelser, som jeg aldrig skal forglemme. Den Slags Folk bestaar Mormonerne i Arizona af.“

„Men gjør de ikke Forstyrrelse i Samfundet?“

„Nej! De have nedsat sig paa Steder, som tidligere var et Øde, men nu er forskjønnet med Frugttræer og frembringer Sæd og Græs, hvilket vandes med Stromme, som de have ledet fra deres oprindelige Løb ved Kanaler, som vilde have kostet ethvert andet Folk Tusinder af Dollars, men som de gravede ved forenet Arbejde, idet de arbejdede som Brødre af én Tro.“

„Hvorledes forholder det sig med deres Polygami?“

„Mormonerne i Arizona ere, saavidt mig er bekjendt, Monogamister i deres Liv, i al Fald med kun faa Undtagelser. De passe sine egne Forretninger og lade deres Nab'oers Hustruer være i Fred, de leve i Enighed og opdyrke Landet; og hvad deres Tro angaar, da bekymrer jeg mig ikke derom. Jeg blev opdraget som Kongregationalist; jeg tilhører ikke nogen Kirke og er ikke i nogen Henseende Mormon, men jeg har erfaret nok i Verden til at have Medlidenhed med mine Medmennesker, og jeg har levet længe nok til at lære, at jeg ikke kjender alle Ting. Jeg troer ikke, jeg har Ret til at opstille min Religion som Vejviser for alle Andre. Mormonerne forhindrer ikke mig i min Religion, og jeg ønsker ikke at forstyrre dem i deres. Denne er en vid Verden, min Ven! og der er Plads nok for os alle med vore forskjellige Begreber. Jeg fordrer Frihed til at tænke og tale, og jeg er villig, at Andre skulle nyde samme Rettighed.“

„Men ere de ikke én Slags Trælle, der ere tvungne til at gjøre som deres Præster byder dem.“

„Nej, De kan tro, de ere ikke. Den Slags Folk, som kan gaa ind i Arizonas øde Egne og opbygge Stæder og Byer fra sin første Begyndelse og forsvare sig imod de vilde Indianere og andre Vanskeligheder, som Ingen uden de, der stole paa sig selv, kan overvinde, kunne ikke gjøres til Slaver under nogen Magt.“

„Hvorledes da med Hensyn til Kvinderne?“

„Dersom De havde set nogle af de Veje, som gaa over Bjærgene, som jeg har set, hvilke forbinde deres Byer med den civiliserede Verden, ved hvis Anlæg Kvinder understøttede deres Mænd og Brødre, og havde været Vidne til

deres Hengivenhed til Hjemmet og Virksomheden i Familie-Kredsene, da vilde De forandre Deres spottende Mening om Mormon-Kvinderne."

„Men de ere ikke Kristne ere de?"

„Hvorfor ikke? De ere det mest religiøse Folk paa dette Kontinent. De have stærkere Tro paa Kristum end I, som sværge ved hans Navn. De holde deres Bønner og Søndagsforsamlinger foruden andre Forsamlinger i Ugens Løb, og Kvinderne have deres Forsamlinger, som de kalde Hjælpeforeningsmøder, hvor de tale om Religion og arbejde for at hjælpe de Fattige."

„Er det Meningen, at De tror paa deres Bekjendelse?"

„Nej! aldeles ikke. Jeg stemmer hverken med dem i deres Lære om Polygami eller andre af deres Lærdomme, men jeg har set deres Oprigtighed, og jeg ønsker ikke at nedrive dem, fordi de tror forskjellig fra mig?"

Han fortalte derpaa en Tildragelse, som fandt Sted sidste Efteraar, hvilket er Værd at omtale. Da han rejste fra Salomonsville til Fort Bowie nær ved den sydlige Pacifik-Jærnbane, kom han til to smaa Drenge, der havde lejret sig paa Ørkenen og vare i Færd med at tillave deres Aftensmad. En Stegepande med nogle Stykker Flæsk, en Kande med Kaffe og to Blikkopper til at drikke af, betjente dem ved Maaltidet. Deres Vogn var fuld læsset, og de kjørte en Befordring med otte Muler. Hr. Bean standsede og spurgte:

„Hvem ere I med, Drenge?"

„Ingen!" var Svaret.

„Hvor gammel er Du?"

„Ti Aar."

„Hvor gammel er den anden Dreng?"

„Otte Aar."

„Er han Din Broder?"

„Ja, han er."

„Hvor er Eders Fader?"

„Han er død."

„Og Eders Moder er Enke?"

„Ja hun er."

„Hvor skal i kjøre hen?"

„Vi kjører Fragt til Bowie."

„I kan jo ikke læsse og læsse af."

„Nej, men de læsser Vognen for os ved Gila og Folkene i Bowie læsser af."

„Men bevar os, nu ere Mulerne paa Græs, og I kunne ikke naa og lægge Seletøjet paa eller give dem Bislerne i Munden!"

„De kjender mig allesammen, og om jeg kalder paa dem, saa kommer de paa Minuten, jeg staar da op paa et Hjul og lægger Seletøjet paa dem."

„Ere I ikke bange for at være alene ude paa denne store Ørken?"

„O, nej! Vi ere ikke i nogen Fare."

„Den lille Mand smilede med den største Tillid. Deres Moder havde tre andre Børn, og disse Drenge kjørte Fragt fra Gila til Bowie, en Distance paa omtrent 18 Mile, for at forsørge deres Moder; de tillavede deres egen Mad og alt dette med Tro og Tillid til Gud og deres egen Mod."

Hr. Bean erkjendte, at han blev bevæget ved Synet; men fik et fornyet Haab om Menneskeslægtens og sit Lands Fremtid. Han sagde: „Dersom der opdrages saadanne Mænd som disse, da er der Haab for vort Land og Materie i Verden til at lave Helte og Patrioter af. Disse vare Afkom af de foragtede Mormoner. Jeg skal fortælle Dem, at jeg ikke vil sidde stille og høre dem ilde omtalt efter alt det, jeg med mine egne Øjne har set af dette Folks Selvfornægtelse, Taalmodighed, Udholdenhed og Mod og deres ærlige Beskæftigelse; jeg har altid haft Mod til at sige min Mening, og jeg vil ikke træde tilbage paa denne Tid af mit Livsløb."

En Epistel.

(Sluttet fra Side 71.)

Processen mod Kirken.

Som vi vide vedtog Kongressen i sin sidste Termin en Lov, under hvis 15de og 17de Paragraf det vedvarende Emigrationsfond og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige erklæres for opløste og det paalægges de Forenede Staters General-Advokat at foretage saadanne Skridt i Territoriets Højesteret, som behøves for at gjøre Ende paa disse Affærer.

Overensstemmende med denne Instruktion begyndtes Sagen mod Emigrationsfondet og dets Værger, og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og dens foregivne Værger fordrende, at disse to Anklagede overdrager de Forenede Stater store Summer af de Ejendomme, de siges at være i Besiddelse af. Medens dette skrives er der endnu ikke foretaget andet, end at Klagerne ere blevne besvarede i Retten. Hvad det endelige Resultat vil blive, kan man naturligvis ikke sige; men det er vor Pligt at omtale dette og lade de Hellige vide, hvorledes Sagerne staa.

Som vi alle vide, blev Emigrationsfondet oprettet for at hjælpe de fattige Hellige i deres Bestræbelser for at blive samlede med deres Søskende; i dette Øjemed have de godgjørende Hellige skjænket af deres Midler til Fondet; men ingensinde har det ejet nogen Grundejendom eller personlig Ejendom med Undtagelse af hvad det behøvede fra Aar til Aar. Derimod har Kirken ejet en Del Ejendom, Gaver af ærlige, retskafne Mennesker, der ønskede at fremme vor Frelsers Jesu Kristi Evangelium. De Forsøg, Regjeringen nu gjøre for at konfiskere disse Foreninger, ere noget, der ikke før er sket i vor Kirkes Historie, og vistnok er det enestaaende i dette Lands Historie. Naar vi sige, at vi agte at følge disse Sagers Udvikling med Interesse, da vil de Hellige let kunne forstaa, at det ikke alene er for de Ejendommes Skyld, hvor om Spørgsmaalet drejer sig, men for de Principer, som staa paa Spil.

Vore Kolonier i Arizona.

De Nyheder, der ere indløbne fra Arizona, ere meget opmuntrende, og med Glæde bemærke vi, at Folket i St. John og Woodruff have overvundet nogle af de Besværligheder, det har havt at bekæmpe og som meget forværrede dets Stilling. Alle Efterretninger fra disse Stave lyde gunstige.

I Idaho.

Uagtet vort Folk i Idaho betaler Skatter og understøtter Skolerne, er

det dem dog ikke tilladt at fungere som Lærere eller Skoleværger. Heller ikke kan Nogen af vor Tro tage den Prøveed, der er foreskreven af Legislaturen. Folkets Stilling der kan ikke undlade at vække Sympati. Ved den afskyelige Proveed ere de berøvede amerikanske Borgeres Rettigheder. Der fordres stor Taalmodighed til at finde sig i dette; men den Dag vil komme, da de ville blive befriede fra denne Lov.

I Colorado.

I San Louis Valley, Colorado, anstrænger vort Folk sig for at opdyrke Landet og omgive sig med Livets Nødvendigheder og Behageligheder, og de have været heldige i deres Bestræbelser, hvilket er saa meget mere mærkeligt, som de fleste af dem ere komne fra varmere Klimaer og ere uvante med de Ubehageligheder, de have at bekæmpe ved Optagelsen af et uopdyrket Land og et uvant Klima. Ligesom de Hellige i Wyoming blive de altid behandlede med Venlighed og Betænksomhed af deres Naboer og Statsembedsmændene.

I Mexico.

Vore Kolonier i Mexico gaa rask fremad og tiltage i Styrke baade i Diaz og Juarez. Baade der og i Nærheden af Sierra Madre Bjærgene have vi omtrent 150,000 Acres Tømmer- og Agerdyrkningsland. Landet egner sig godt til Kvægavl, da Græssorterne ere af god Kvalitet, og Klimaet er regelmæssigt; Temperaturen overstiger sjældent mere end 24 Grader og gaar sjældent lavere end til Frysepunktet. Landet er vel skikket til Beboelse, da Jorden, Vandet og Tømret er udmærket. En god Savmølle, hvorpaa saves Brædder og Tagspaan m. m., tilligemed Høvle- og Listemaskiner ere i Gang ikke langt fra Juarez, saa at Byggematerialier let kunne erholdes. Vort Folk er stadigt blevet behandlet gjæstfrit og venligt baade af Embedsmændene og Borgerne; de have stedse opmuntret dem til at komme og anlægge Kolonier i Republiken. I Kolonierne i Chihuahua er der Plads nok til flere Hundrede Familier; de kunne leve i Fred og ved Flid snart skabe sig et hyggeligt Hjem.

Den mexikanske Mission aabnedes i 1879, og der findes allerede en stor Mængde indfødte Hellige, der mest ere bosatte i og omkring Nationens Hovedstad. „Mormons Bog", „En Advarselsrøst" og mange andre af vore Skrifter ere udgivne i det spanske Sprog og blive ifølge Profetien uddelte blandt Folket. Saaledes bliver Sandheden spredt blandt Israels Sæd ved deres Forfædres Optegnelser og ved Ældsternes Prædiken.

Alberta-Kolonien.

Efterretningerne fra Præsident Charles O. Card, der bestyrer vor Koloni i Kanada, lyde meget gunstige. Jorden, hvor de bo, siges at være meget frugtbar, og Sæden og Urterne ere af bedste Kvalitet, og der findes udmærkede Græsgange for Kvæget. Kolonien bereder sig nu til Vinteren og Husene ere snart færdige. De have aabnet en Kulgrube omtrent tre Mile fra deres Koloni, der ligger ved Lees Creek, Alberta, Kanada. Autoriteterne og Befolkningen have behandlet vore Folk med megen Venlighed, og Koloniens Fremtidsudsigter ere fortræffelige. Broder Card vilde være meget glad om nogen af de Hellige, der ønske at forandre deres Opholdssted, vilde komme derud, og maaske vi i Fremtiden ville blive paavirkede til at kalde visse Fa-

milier til at rejse derud og hjælpe til at bebygge Landet.

Slutning.

Før vi slutte denne Epistel, kunne vi ikke undlade at udtrykke vore Taknemlighedsfolelser over, at vi leve i en saa herlig Tid, og at Gud har skjænket os sit hellige Præstedømme og tilladt os at deltage i hans store Værk. Vi ere taknemlige, fordi vi tilhøre dette Folk, kaldet de Sidste-Dages Hellige; at vi leve paa en Tid, da Profeter og Apostle ere blevne indsatte i Kristi Kirke, og at Gud har udstrakt sin Arm for at fuldende sine store og herlige Hensigter, der ere blevne forudsagte af hellige Profeter lige fra Verdens Skabelse. I vor Herre og Mesters Jesu Navn bevidne vi, at dette er det store Værk, Profeterne have omtalt, at Gud er dets Grundlægger, og at det vil bestaa evindelig, og Alt, hvad der er forudsagt om det, vil blive opfyldt. Zion er grundfæstet og vil blive forløst. Det er vor stadige Bøn til Gud, at hans Folk maa blive trofast i at holde hans Befalinger og gjøre hans Vilje, paa det at de og deres Børn maa være i Stand til at staa trofast til Enden og arve de Velsignelser, der vil blive de Troende tildelt. Dagen er ikke langt borte, da vor Herre og Frelser vil aabenbares i Himlens Skyer, og vi burde stadig have denne store Begivenhed for Øje og af al vor Flid søge at berede os, vore Familier og Jordens Indbyggere, for saa vidt vor Indflydelse strækker sig, for hans herlige Gjenkomst.

Eders Broder
Willford Woodruff,
paa de tolv Apostles Vegne.

Konferencemøde i Aarhus.

Konferencemødet aabnedes Lørdagen den 12te November 1887, Aften Kl. 8.

Efterat Konferencens Præsident L. S. Andersen havde foreslaaet Br. P. Petersen til at nedskrive Mødets Forhandlinger og samme var enstemmigt vedtaget, gav han Lejlighed for Forstanderne til at afgive Beretning om Grenene.

Ældste H. J. Nielsen fra Randers Gren, L. P. Eggertsen fra Horsens Gren, J. Hansen fra Odeuse Gren og L. S. Andersen fra Aarhus Gren afgave Beretning om deres forskjellige Virkekredse, af hvilken det fremgik, at de Hellige bestræbte sig for at opfylde deres Pligter og leve et godt Liv. Vidnesbyrd om Sandheden er bleven aflagt paa flere Steder og har i nogle Tilfælde baaret Frugt, idet flere Sjæle ere blevne tillagte til Kirken i de sidst forløbne fer Maaneder. I nogle af Grenene ere Forsamlingerne godt besogte, medens de paa andre Steder ere mindre godt besøgte. Missionærerne havde ikke været underkastet nogen Forfølgelse, men været tilladt uforstyrret at udføre de Pligter, som paahvile dem. Ældste A. Tollestrup, som arbejder i Aarhus Gren, udtrykte sin Tilfredshed med at virke for Evangeliets Udbredelse. Han onskede at give Gud Æren for det Gode, som udrettedes ved hans Virksomhed.

Præsident N. C. Flygare glædede sig ved atter at samles med de Hellige paa dette Sted. Han elskede Herrens Folk, som stræbte efter at forbedre

deres Liv og samle Ligendefæ i Himmelen. Den Fremgang, som vi gjøre, er ikke saa iøjnefaldende, dog gaar Værket fremad med hurtige Skridt, og Evangeliet forkyndes i alle Dele af Verden. Vort Medlemsantal her er kun lille; thi de Hellige udsamles aarlig fra disse Lande. I Sverrig, som han flere Gange havde besøgt, siden han sidst var her, havde der været stor Fremgang. Alle, som annammede Evangeliet i disse Dage, nyde de samme Velsignelser, som nødes i foregaaende Tidsaldere. Frelsningsplanen er uforanderlig, og Gud kunde ikke tage den bittre Kalk fra Jesus, da denne bad ham derom. Vi ere Guds Afkom, og han vil føre os tilbage til sig, dersom vi lyde ham.

Mødet hævedes derpaa til næste Dag.

Søndag Form. Kl. 10.

Efterat Mødet var aabnet og Nadveren var bleven administreret, fremstod Præsident N. C. Flygare og bekjendtgjorde den sørgelige Nyhed for Forsamlingen, at Præsident L. S. Andersens Søn, Erastus Andersen, var død ved et Ulykkestilfælde. Han fremsatte nogle lærerige Bemærkninger i denne Anledning og viste at en trofast Helligs Liv og Virksomhed ikke ender med Døden, men fortsættes i den tilkommende Verden. Afskeden bragte os vel Smerte, men vi haabede paa et Gjensyn, idet vi have faaet Kundskab om de Forjættelser, som ere givne til de Trofaste. Han bad Herren at velsigne dem, som i dette Tilfælde vare nedbøjede i Sorg.

Ældste H. P. Jensen, som arbejdede i det Slesvigske, sagde, at Folket der var ikke meget modtageligt for Evangeliet, ej heller var der Frihed i Landet til at forkynde det uhindret, han var dog villig til at arbejde der, saa længe det ønskedes, maaske han kunde blive et Redskab til at bringe Nogle til Sandheds Erkjendelse.

Præsident L. S. Andersen oplæste derpaa den samlede Rapport for Konferencen, hvilken udviste, at der er 455 Medlemmer i samme, 44 vare emigrerede, 46 tillagt ved Daab; 4 Forsamlingslokaler lejes, hvor der stadig afholdes Forsamlinger for Hellige og Fremmede. Der holdes 210 Stjerner og Udsigterne ere gode for Evangeliets Fremgang; han formanede de Hellige til trofast at opfylde deres Pligter.

Eftermiddag Kl. 2.

Ældste J. P. Sørensen berettede, at han havde været en Tur paa Als; men var bleven forvist derfra af Autoriteterne, siden havde han arbejdet i den sydlige Del af Konferencen, og for nærværende var han i Odense Gren. Han talte derpaa en Tid om Indsamlingen, som omtales af Profeterne, ligeledes fremviste han den rette Daabsmaade, som Bibelen omtaler, og at Barnebestænkelse kun er et Menneskebud og en Afvigelse fra den oprindelige Daabsmaade.

Præsident Andersen foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn i de forskjellige Stillinger, som de indtoge i Kirken.

Præsident N. C. Flygare udviste Virkningen af Popularitet. Vi kunde ikke faa Adgang til at forsvare vor Sag og blive hørte for intet; medens vore Modstandere kunde rejse omkring og bestride vor Lære, og Menneskene vilde give Penge for at faa dem at høre. Grunden dertil er, at de ere ukjendte med de rette Forhold og ere fyldte med Fordomme; af samme Grund bleve de fordums Hellige martyrede og brændte som Fakler paa Roms Gader. Det var ikke altid raadeligt at følge

Folkets almindelige Dom, da Minoriteten ifølge Historien ofte havde vist sig at have Retten paa sin Side. Fremholdt derpaa den rette Organisation i Kristi Kirke, som Bevis paa dens Ægthed. Siden Kirkens Udrydddelse havde den katholske Kirke anmasset sig Herredømme og udøvet de største Misbrug og Afskyligheder. Flere Millioner Mennesker blev aflivede som Kjættere. Han bevidnede derpaa, at Gud atter havde oprettet sin Kirke paa Jorden, og at den Lære, Josef Smith ved Guds Naade havde fremført, var Sandhed og vilde sejre over Mørke og Vankundighed.

Aften Kl. 7.

Ældste N. Larsen, J. A. Henriksen og F. Jacobsen, hvilke nylig vare ankomne fra Utah, udtalte deres Glæde over at være nærværende ved denne Lejlighed og bar Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk. De havde været bevaret paa deres Rejse hertil, medens Jernbaneulykker havde hændet baade foran og bagefter dem.

Ældste J. Hansen gjorde derpaa nogle Bemærkninger om Maaden, hvorpaa de fordums Hellige erholdt Vished om Sandheden, og om at Kristus levede, og at Herren da havde talet til Folket ved Profeter. Den samme Fremgangsmaade var den, som Herren nu havde valgt, idet han oprejste Profeten Josef Smith og gjengav Evangeliet i vor Tid.

Præsident N. C. Flygare ønskede at tale paa en tydelig og forstaaelig Maade, saa de Tilstedeværende kunde fatte vore Principer. Han fremviste den store Forskjel, som findes i Verden blandt de forskjellige Religioner. Nogle troede det var syndigt at bruge sin Fornuft i religiøse Sager; Andre mene at alle Religioner kunde udledes af Bibelen; Nogle mene at alle Sekter kunde blive frelste hver paa sin Vis, og at det var lige meget, hvilken Tro de havde. Han fremsatte derpaa Frelsningsplanen og Kristi Forløsning og Mission, som en Fyldestgjørelse for Adams Fald og Overtrædelse. Gud aabenbarede sig i fordums Dage, saalænge han havde et Folk paa Jorden, som vilde adlyde ham, og Kristus sagde til Petrus, at dette var Klippen, hvorpaa han vilde bygge sin Menighed. Kornelius kunde ikke blive frelst uden Daab, uagtet hans Bøn og Almisser vare opkomne for Gud, og ligesaa lidt kunde noget andet Menneske. Ligesaa lidet som tre Skovle Jord begraver den Døde, saa lidet vil nogle Draaber Vand begrave den Troende. Børn behøve ikke at døbes; thi Arvesynden er borttaget i Kristum, og Ingen vil blive krævet til Ansvar for Adams Overtrædelse. Han fremsatte derpaa vor Anskuelse om Maaden, hvorpaa de Døde, som ikke i dette Liv vare døbte, kunde blive frelste og bragte tilbage i Faderens Nærværelse.

Konferencemødet blev derpaa hævet til ubestemt Tid.

Blandinger.

„Herrens Hær" er Navnet paa en Slags Konkurrent til „Frelsens Hær". Stifteren er en ung, dansk Mand, der har udnævnt sig selv til „General" og samlet en Stab af Officerer om sig, medens de vente paa de menige Soldater, der

skulle udfylde Hærens Række. Grunden til den nye Hærs Dannelse er, efter hvad man kunde faa ud af et paa „Sortedamslund" afholdt Møde, at Chefen for denne hævder, at det er bedre, at danskfødte Folk søge at faa Kjøbenhavns bredere Lag af Befolkningen til at søge den kristne Tro, end at dette skal blive gjort af svenske og engelske Soldater af „Frelsens Hær".

— Ved Auktion i London over Hertugen af Crawfords Bibliothek kom den saakaldte Mazarin-Bibel, eller rettere Guttenbergs-Bibel, under Hammeren. Denne Bibel var den første Bog, der blev trykt med bevægelige Metaltyper; den var endnu prydet med samme Egetræs-Indfatning, som den havde faaet kort efter Trykningen. Den blev udbudt for 605 Lstrl. (ca. 12,500 Kroner), men opnaaede af en Antikvar Quarith et Tilbud af 2650 Lstrl., eller 47,700 Kroner.

Dødsfald.

— Efter 11 Dages Sygeleje døde **Ole Pedersen** af Brigham City, Utah, den 25de September d. A. Han var født i Brandsby paa Fyen den 18de April 1812. I Aaret 1869 emigrerede han i Forening med sin Hustru til Utah, hvor han levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

— Den 24de Oktober 1887 afgik Ældste **Erastus Andersen** af Ephraim, Utah, ved Døden formedelst et Ulykkestilfælde. Han var her paa Mission for cirka 1½ Aar siden, men maatte rejse hjem paa Grund af daarlig Helbred. Han efterlader Kone og 5 Børn, som meget føle Tabet af en kjærlig Forsørger og trofast Fader. Hans Fader, L. S. Andersen, er her for nærværende paa Mission. Vi føle dyb Sympati med de Bedrøvede i deres store Sorg over den uventede Bortgang.

— Kirkens Arkitekt **Truman O. Angell** afgik ved Døden i Saltsøstaden den 16de Oktober 1887 i en Alder af 77 Aar 4 Maaneder og 11 Dage. Templet i Saltsøstaden vil staa som et udødeligt Minde om hans Dygtighed.

— Den 19de Oktober 1887 døde **Martha Jensen Monson** i Hyrum, Utah, i en Alder af 84 Aar. Hun var født i Svendborg, annammede Evangeliet i Svenstrup paa Sjælland, hvorfra hun emigrerede i 1853. Hun døde trofast og elsket af sin Omgivelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **N. C. Flygare**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).